

gaa i Deputation til Højres Formand! Det er smukt, det maa jeg sige.

Men naar man saa tænker paa, hvad der er Formaalet dermed, saa bliver det noget ganske andet, for saa kommer der jo et underligt Modsætningsforhold frem. I det hele taget har der i denne Samling været forskellige Stadier i Forholdet til den højtærede Forsvarsminister og os 26, som ere gaaede med det ærede 27de Medlem af denne Gruppe. Første Stadium var dette: Efter Valget behandlede Højregruppen os saa overmaade venligt, kaldte med liflige Lokketoner ad os og var f. Eks. uopfordret fra vor Side med til at stemme paa den nuværende højtærede Forsvarsminister til et af Tingets første Tillidshverv. Og det var jo altsammen meget kønt. Men hvorfor gjorde Højre dette? Jeg formoder, at Højre gjorde det for at drage „de 27“ bort fra det Standpunkt, hvorpaa de stod, og over mod Højre. Det radikale Venstre og Socialdemokraterne skød i den Tid stadig med skarpt imod os.

Andet Stadium var dette, at Højre begyndte at blive klar over, at vi ikke var til at rokke fra vort Standpunkt, og saa blev de lidt bitre og begyndte at vende Skytset mod „de 27“, medens der hos de Radikale og hos Socialdemokratiet begyndte at spire et Haab: Mon ikke „de 27“ kunde lokkes over i Radikalismen? Mon vi ikke ved Hjælp af „de 27“ kunde være saa heldige at faa standset Forsvarssagen? Og saa begyndte de Radikale og Socialdemokraterne at fløjte for os med liflige Toner. Mon det ikke var muligt at faa Tilslutning fra „de 27“s Side til sammen med de Radikale og Socialdemokratiet at faa dannet et Ministerium, som saa skulde lægge Forsvarssagen bort og tage Valgkredsordningen op til Behandling i Stedet for. Det tænkte de Radikale og Socialdemokraterne. Og de var saa venlige den Gang. Da var der intet i Vejen fra deres Side for at have med et Ministerium J. C. Christensen at gøre. (*Stemmer*: Hvad for noget?) Jeg skal straks dokumentere min Udtalelse. Socialdemokraterne have, saa vidt jeg ved, en Fælleskorrespondent her i Byen; han er endogsaa Medlem af dette Ting, det er det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen). Han udsendte en Fælleskorrespondance i Ministerkrisens Dage, hvori der stod: Kongen burde forlængst have tilbudt J. C. Christensen at danne det nye Ministerium. Det var den eneste Udvej, naar han vilde være parlamentarisk. Og Socialdemokratiets gamle Fører, det ærede Medlem for

Københavns 10de Valgekreds (P. Knudsen) har udtalt overfor „Nationaltidende“, at Socialdemokraterne gerne vilde støtte et Ministerium J. C. Christensen. Vi vide jo ogsaa alle, hvordan det radikale Venstre i sin Presse begyndte at komme ind paa dette: vi skulde se bort fra de personlige Forhold og se, hvordan vi saa kunde faa det ordnet. Der var saaledes slet ingen Tvivl om, hvad man sang for i de Dage.

Nu er Forholdet blevet et andet. Den Gang man ventede at kunne drage „de 27“ bort fra deres Standpunkt over i Radikalismen, da havde de intet særligt imod Forsvarsministeren, bare han vilde komme over til dem. Men da vi stod fast paa vort Standpunkt, det Standpunkt, paa hvilket der er dannet en Overenskomst, det Standpunkt, hvorpaa den højtærede Konseilspræsident er traadt til og har dannet dette Ministerium, da fik Piben en anden Lyd, ikke alene for Socialdemokraterne og de Radikale, men ogsaa for Højre, da sang de igen i Fællesskab imod „de 27“, fordi vi havde haft Mod til at staa fast paa vort Standpunkt, det Standpunkt, som man fra disse Grupper Side næsten ansaa det for at være en Nederdrægtighed at staa paa. Dette Standpunkt have vi staaet fast paa, og derfor har der været saa skiftende Forhold fra de forskellige Partiers Side i denne Samling.

At vi ikke have forladt dette Standpunkt, kunde jeg have Lyst til ogsaa at dokumentere. Der er et Blad, der staaer som Organ for det ægte — jeg kunde fristes til at sige vaskeægte — Venstre i Lolland-Falster Stift, „Nykøbing Dagblad“. Det skriver, efter at Ministerkrisen var afsluttet: „Det Forlig, hvormed den officielle Meddelelse udsendtes i Gaar, er en eklatant Sejr for J. C. Christensen. Den Indrømmelse, han har gjort med Tidspunktet for Fæstningens Nedlæggelse og Fløjfortets Flytning, er uden al Værdi“. Det Blad havde rimeligvis ikke paa det Tidspunkt faaet nogen Parole fra det radikale Hovedkvarter — om det i det hele taget faar det, skal jeg lade være usagt —, men i alle Tilfælde udtrykte det sig ret selvstændigt overfor den Overenskomst, der er bleven indgaaet.

Jeg skal lige til Slutning gøre en lille Bemærkning til ærede Medlemmer af Højre. Forskellige Medlemmer af Højrepartiet udtalte sig med, at naar de stemte for dette Lovforslag kunde komme til Landstinget, gjorde de det kun, fordi de ventede, at Landstinget vilde foretage saa væsentlige Ændringer